

\* \* \*

Захворіти б найтяжче, в примарнім чаду  
Знов зустріти усіх, як колись.  
В повнім вітру і сонця приморським саду  
По широких алеях пройтись.

Навіть мертві прийдуть і вигнанці сюди,  
У мій дім, стануть колом тісним.  
Ти за руку до мене дитя приведи,  
Я давно вже сумую за ним.

Голубий з ними їстиму я виноград,  
Крижане буду пити вино  
І дивитись, як сивий паде водоспад  
На вологе креміння — на дно.

Весна 1922